

Interview Voice in residence Lore Binon

Muziek mag je niet onverschillig laten

De jonge Belgische sopraan Lore Binon stond al aan de zijde van dirigenten als René Jacobs en Hervé Niquet, richtte haar eigen kamermuziekensemble Revue Blanche op, én wordt genoemd als één van onze opkomende toptalenten. Ze beweegt moeiteloos tussen stijlen en genres; een afwisseling die ze koestert. Als Voice in residence verleidt ze u met een innemend programma, van barok tot hedendaags, van kamermuziek tot muziektheater.

Na je opleiding viool aan het Conservatorium van Brussel koos je ervoor om je toe te leggen op zang. Hoe kwam je erachter dat je echte passie bij het zingen lag?

De keuze voor muziek op zich was voor mij evident; het was mijn grote passie en ik was getalenteerd als violiste. Zang was doorheen mijn leven wel altijd aanwezig – mijn ouders zongen in een koor en ikzelf in een kinderkoor – maar het was pas tijdens het volgen van het optievak zang aan het conservatorium dat ik te horen kreeg dat ik ook met mijn stem professioneel aan de slag kon. Na een paar jaar zangstudie werd duidelijk dat ik mijn muzikale persoonlijkheid veel meer kon tonen als

zangeres. Je bent zelf je instrument, en dat zorgt voor een nog persoonlijker manier van musiceren.

Heb je er geen spijt van dat je de viool na al die jaren van inspanning inruilde voor zang?

Mijn jarenlange vioolstudies zie ik zeker niet als verloren jaren. Integendeel, ik heb zo een sterke muzikale basis opgebouwd en enorm veel repertoire gespeeld, waardoor ik als zangeres niet zou staan waar ik nu sta. Dat maakt intrinsiek deel uit van de muzikante die ik ben en is ook een kwaliteit die velen opmerken in mijn manier van zingen.

Je lijkt moeiteloos te bewegen tussen verschillende stijlen en genres. De ene dag sta je als soliste op het podium met een barokensemble, de andere dag zing je hedendaagse muziek van Berio in een kindervoorstelling, of laatromantische liederen met pianobegeleiding. Hoe moeilijk is het om je telkens in een andere stijl in te leven?

Ik heb die afwisseling als persoon en als muzikant nodig: het is de brandstof die mij verder stuwt en mij doet groeien. Tijdens elk voorbereidingsproces stuit je bovendien op nieuwe elementen, zoek je

andere manieren om met bepaalde muzikale uitdagingen om te gaan. Maar ik ga niet bewust op zoek naar die variatie; ik heb gewoon het geluk gehad dat het in de loop der jaren zo gegroeid is. De belangrijkste vereiste is wel dat een project mij aanspreekt of uitdaagt.

Wat doet die diversiteit met je stem?

Het zijn niet de diverse stijlen of genres op zich die mijn stem mee beïnvloeden, maar eerder het feit dat schoonheid voor mij verschillende gezichten kan hebben. Als je in een Mozartopera naar een bepaalde finesse zoekt, is dat een heel ander gegeven dan wanneer je een cabaretsong interpreteert. Daar zit de schoonheid net in de rauwheid en moet het allemaal niet zo gepolijst zijn. Die afwisseling – het zoeken naar meerdere esthetieken – maakt het boeiend.

Ook binnen het festival breng je heel diverse projecten. Zijn er bepaalde componisten of programma's die je beter liggen?

Ik heb in het algemeen een grote affiniteit met het liedgenre. Als duo samenwerken schept veel bewegingsvrijheid, en tijdens zo'n concert spreek je eigenlijk tegen elkaar zonder woorden. Het is voor mij één van de meest intieme manieren om muziek te maken. De 'kale' setting van een kamermuziekconcert maakt dat je dieper moet gaan om de poëzie en intensiteit van een nummer geloofwaardig te brengen. Eigenlijk moet je een heel decor schetsen voor de toeschouwer zonder dat hij het ziet. Dat vraagt veel van je eigen verbeeldingskracht.

Als Voice in residence krijg je de kans om enkele projecten binnen het festival vorm te geven. Dit jaar wordt het thema 'recht en rechtvaardigheid' van het stadsfestival OP.RECHT.MECHELEN doorgetrokken, met als bijzondere focus *The Sound of Justice*. Binnen jouw projecten loopt een rode draad rond de vrouw en rechtvaardigheid. Voelde je de nood om dat onderwerp aan te kaarten?

Als Voice in residence kreeg ik het overkoepelende thema mee om projecten rond uit te denken. Die rode draad heeft zich eerder gaandeweg gevormd; het kwam niet voort uit een noodzaak. Er blijken nu eenmaal veel interessante vrouwen te zijn om een productie rond te bouwen. Zo zocht ik met luitiste Sofie Vanden Eynde – met wie ik al jaren samenwerk – naar minder platgetreden paden in het barokrepertoire. Wij hadden de muziek van Francesca Caccini al eerder uitgevoerd, en samen met het oeuvre van Barbara Strozzi en enkele

andere 'leading ladies' hadden we al snel een programma bij elkaar van fantastische muziek die helaas niet gekend is bij het grote publiek.

Zie je jezelf als een sterke, vrijgevochten vrouw?

Dat vrijgevochten kantje zit wel in mij: ik weet wat ik wil en ben ook graag onafhankelijk. Maar ik hou er niet zo van om een etiket op mezelf te plakken. Voor mij komt de muziek steeds op de eerste plaats. Ikzelf ben maar een doorgeefluik waardoor de muziek kan weerklinken, en het is fantastisch om dit als job te kunnen doen.

Met je eigen ensemble Revue Blanche breng je muziek uit verschillende stijperiodes en koppel je die aan actuele kunstuitingen. In het programma *Bilitis revisited* vermengen beeld, dans en muziek zo tot een zinnenprikkelende performance. Ik kan me inbeelden dat het niet eenvoudig is om repertoire te vinden voor jullie atypische bezetting van sopraan, harp, fluit en altviool.

De bezetting van Revue Blanche is tegelijk ons grootste voor- en nadeel. Qua repertoire bestaat er bijna niets voor het volledige kwartet, maar dat zorgt tegelijk voor veel mogelijkheden. We hebben natuurlijk altijd arrangementen nodig. Soms doen we dat zelf, andere keren doen we beroep op componisten, zoals Wim Henderickx voor dit programma. Of we spelen wel wat in de partituur staat, maar dan niet op de originele instrumenten: in Ravels *Chansons madécasses* bijvoorbeeld wordt de pianopartij gespeeld door harp, en de cello door altviool.

Hoe past dit programma binnen het thema *The Sound of Justice*?

Ook hier belichten we een aspect van de vrouw binnen het thema rechtvaardigheid. De teksten van de liederen zijn ronduit erotisch, zeker voor die tijd. We wilden de man als 'voyeur' opvoeren, en de vrouw die daartussen haar plaats probeert te bemachtigen. Ravel kaart bijvoorbeeld het misbruik van vrouwen door de kolonialisten aan in zijn *Chansons madécasses*, terwijl Debussy's *Chansons De Bilitis* een sensueel beeld van de vrouw opvoeren. Ook danseres Maria Carolina Vieira speelt met die verschillende gedaantes van de vrouw, van sensueel wezen tot iemand die onderdrukt wordt.

Dit concert gaat door in een unieke locatie: de Oude Stadsfeestzaal van Mechelen. Je bezoekt heel wat locaties in Mechelen. Waarom koos je net voor deze plek?

Ik vind het een enorm intrigerend gebouw, en de setting geeft het project ook een extra dimensie. Het is volledig op maat van de zaal gemaakt: het publiek zal niet in een klassieke opstelling zitten en de hele ruimte, van benedenverdieping tot de balkons, zal benut worden. Bovendien is het de allerlaatste kans om de Stadsfeestzaal in die gedaante te zien, want het gebouw wordt binnenkort verbouwd tot bioscoop.

In *The Sound of Madness* staan dan weer waanzin en verdriet centraal. Hoe probeer je al deze emoties zo goed mogelijk over te brengen op een podium?

Ik ga er altijd van uit dat de toeschouwer naar een concert komt om iets te beleven. Muziek mag je niet onverschillig laten, kan je zelfs bij de keel grijpen. Als uitvoerder streef ik ernaar om in die verschillende emoties te kruipen en die op een juiste manier te vertolken. Ik vind het ook belangrijk te relateren aan vandaag, om mensen te betrekken in je verhaal.

Hoe ben je bij het personage van Ophelia terecht gekomen?

Ik wilde de *Ophelia-Lieder* van Strauss al lang uitvoeren, en zo stuitte ik op ander repertoire rond haar personage zoals *La Mort d'Ophélie* van Berlioz, een wondermooi lied. Ophelia is geen éénlagige figuur. Het omzetten van al die aspecten van haar persoonlijkheid – soms tegen het psychotische aan – maakt het enorm boeiend.

We krijgen ook de aangrijpende voorstelling *Children of Nowhere* te zien tijdens het festival. Het vertrekpunt van het verhaal is de voormalige mijnsite in het Chileense Chacabuco, die onder de dictatuur van Pinochet omgevormd werd tot concentratiekamp. Waaruit bestaat jouw rol in deze voorstelling?

Mijn rol is niet zo duidelijk afgelijnd, ik verschijn op verschillende momenten in de voorstelling. Je zou mij kunnen zien als de jonge versie van het personage dat actrice Viviane De Muynck speelt, maar ook als een soort dwaalgeest uit het mijndorp. Ik zing teksten van de dichter Pablo Neruda, op muziek van Dominique Pauwels. Op sommige momenten is de zang eerder een zalvende stem die de gruwel doet vergeten, maar soms gaat de muziek helemaal mee in de terreur en de opstandigheid. Het is een heel confronterende voorstelling, die zeker niet alleen het verhaal van het Chileense volk vertelt. Het doet ook nadenken over wat het betekent om een dissident te zijn, om geen thuisland meer te hebben en te moeten

vluchten naar een ander land waar je je echter nooit écht thuis zal voelen.

In maart sta je met deze voorstelling op de planken in Madrid, maar er staan nog talrijke andere producties in je goedgevulde agenda. Is er een productie waar je het meest naar uitkijkt?

Samen met luitiste Sofie Vanden Eynde ben ik een productie aan het maken rond de historische figuur Mary Stuart. We blijken allebei gefascineerd te zijn door haar persoon, en het fijne is dat we volledig zelf kunnen bepalen welke artistieke weg we met dit project inslaan. Verder staan nog een concertreeks en opname rond 'Pelléas et Mélisande' (de versie voor vierhandig piano) in de steigers, samen met Inge Spinette en Jan Michiels. Onlangs nam ik met Inge ook de cd 'Les Poètes Maudits' op, die zal uitkomen in oktober of november 2017. En ik kijk natuurlijk ook uit naar de toekomstige projecten met Revue Blanche. Ook hier: ik kan alweer niet kiezen (lacht).

Aurélië Walschaert